

OBSAH

Úvodník	
Úvodní slovo Mons. Jana Baxanta	3
Duchovní slovo	
Promluva litoměřického biskupa na setkání zasvěcených osob	4
Poutní mše	
Poutní mše svatá ve Filipově	6
Obnova kulturního dědictví	
Obnova kulturního dědictví v roce 2022	8
Oprava významných varhan v roce 2022	11
Události	
Kněžské svěcení br. Bernarda Mléčky, OFM	12
Přivítání nového děkana v Lounech	13
Výročí	
Rozhovor k 25. výročí obnovení života sester v doksanském klášteře	14
Z historie	
Hospodaření s církevním majetkem v historické perspektivě	16
Napsali jste	
Ohlédnutí za varhanním koncertem v Liberci	20
Z diecéze	
Zprávy o událostech v litoměřické diecézi	21
Biblické příběhy	
Příběhy apoštolského vyznání víry	22
Informace	
Noc kostelů 2023	23
Personálie	23
Zprávy	
Zprávy z diecéze	24
Charita	
Diecézní Charita: Tříkrálová sbírka 2023	26
Charita Rumburk	27
Pozvánky	
Knížní nabídka a pozvánky	28
Fotogalerie	
Ohlédnutí za událostmi měsíce	31

Na obálce:

Foto na titulní straně je z Velikonoční vigílie v litoměřické katedrále v roce 2022

Foto:

Dominik Faustus

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
28. ročník • 1. číslo • 50 Kč

BISKUPSTVÍ
LITOMĚŘICKÉ

Úvodní slovo

Vážení a milí moji diecézáni, bratři a sestry,

vyměřený čas našeho pozemského života, ale i čas služby povolání a poslání se každým novým dnem krátí a vybízí nás, abychom se zodpovědněji dívali na již dobu uplynulou a současně střízlivě vyhlíželi svou budoucnost, pokud nám ji dobrý Bůh ještě poskytne. Nemíním těchto několik slov v úvodu nového čísla naší Zdislavy sepišovat tak, aby ve vás vzbuzovala melancholii. Rád bych byl, kdybychom si uvědomili, opět po pěti letech, že k sobě patříme, že jsme několik let pobývali na jedné lodi naší diecéze a že každému z nás léta přibývají stejně. V tomto roce chci spolu s vámi Pánu Bohu poděkovat za tři skutečnosti. Předně za 75 let života. Každé narozeniny jsou pro mne příležitostí projevit vděčnost Hospodinu a mým rodičům. Bez nich bych neexistoval. Na svém narození nemám žádný podíl. Víím však, že ne vždy jsem dostatečně Boha a své rodiče pokládal za své největší dobrodince. Velice toho lituji. Přitom s přibývajícím věkem vyznávám, že jsem nikde mezi nebem a zemí nenašel lepší přátele. Dobrý Bůh mně nepřetržitě poskytuje záštitu a moji nejbližší, tedy rodiče, nyní už z věčnosti mě utvrzují v jistotě, že skutečné „doma“ je v nebi, a že tam na mne čekají.

Druhý důvod mého poděkování je dosažení zlatého kněžského jubilea. Věřte, že cesta ke kněžství nebyla jednoduchá a vytrvat v kněžské službě až dodnes bylo a je možné jen díky mocné ochraně Panny Marie. Když jsem byl malým dítětem, s údivem jsem zjišťoval, že maminky mých spolužáků a spolužaček se nejmenují „Marie“, ale jinak. Domníval jsem se, že každá maminka, podobně jako matka Ježíšova a maminka moje se musí jmenovat Marie. Do svých čtrnácti let jsem bydlel v domácnosti svých rodičů se svými pěti sourozenci. Nikdy se tam mnoho o Panně Marii nemluvalo, ale často jsme se společně modlívali růženec. Matku Boží jsme uctívali jako svou blízkou osobu, milující všechny lidi jako své děti. Nikdy nám nepřípadlo, že by ona zastíňovala Pána Ježíše. Naopak, vedla nás k Němu. Úctě a lásce se dítě od malička učí zcela prostým neumělým způsobem. Snad bych měl uvést seznam míst, kde jsem jako kněz v duchovní správě působil a kde jsem vždy našel mnoho dobrých lidí, ba přátel a dobrodinců. Především to bylo mé kaplanské místo v Kolíně. Toto město s výbornými přáteli jsem si zamiloval i proto, že jsem tam později působil i jako farář. Prvním samostatným místem byla Bystřice u Benešova. Nikdy jsem do té doby, tj. do roku 1975 tam v těch končinách nebyl. Benešovsko, Voticko a Vlašimsko, tam, kde Bystřice leží, je Bohem pohlazený kraj. V totalitních letech jsem tam byl obklopen tolika vynikajícími farníky! Pravda je, že tam byla se mnou moje maminka a lidé ji měli moc rádi. U ní na faře každý našel klid a přijetí. Dalším pastoračním místem byla Praha 7 – Holešovice s farním kostelem sv. Antonína a filiálkou sv. Klimenta. Později i bubenečským kostelem sv. Gotharda. Každou neděli byly kostely s duchovní službou k dispozici pro cca 2.500 lidí. Kostelík sv. Klimenta byl vyhrazen bohoslužbám pro děti. Žel, nemohly se tam v neděli ani všechny děti vejít. Musel jsem proto prosit babičky a dědečky, aby využívali k bohoslužbám prostorného kostela sv. Antonína a u sv. Klimenta uvolnili místa pro děti a jejich dětské mše svaté. Dnes to zní jako pohádka. Z pražských Holešovic jsem v roce 1990 přešel do Dejvic, abych pomohl panu rektoru P. Karlu Pilíkovi obnovovat Arcibiskupský seminář. Po sedmi letech mě pan kardinál Vlk poslal do již zmínovaného Kolína, mně tak milého a blízkého. Nicméně po třech letech zpět do Prahy k Matce Boží před Týnem. Tohoto místa jsem si velmi vážil. Připadal jsem si tam jako v přednabí. V blízkém filiálním kostele sv. Havla býval farářem sv. Jan Nepomucký, pozdější generální vikář pražský. Později mně právě jeden z pražských generálních vikářů s mírným humorem vysvětlil, kdo že je to generální vikář. Ten nic nemůže a za všechno může. Něco z toho jsem zakusil sám ve službě v Českých Budějovicích. U tamních biskupů, zprvu Antonína Lišky a pak Jiřího Paďoura jsem se mnohému naučil a leccos z té humorné definice rád zakusil. V Budějovicích mě zastihla nečekaná zpráva, že mě papež Benedikt XVI. jmenoval litoměřickým biskupem.

A to je ona třetí skutečnost, za kterou Pánu Bohu a vám všem litoměřickým diecézánům děkuji, že mě zde již 15 let trpíte a snášíte. Prožívám krásné, ale i bolestné věci tak, jako každý biskup ve své diecézi, každý kněz ve svých farnostech, a jako každý otec rodiny. Je krásné být duchovním pastýřem a duchovním otcem tolika rozmanitých lidí! Na začátku mé biskupské služby jsem vyřkl biblickou větu jako své biskupské heslo: Ut videam, ať vidím! Prakticky od křesťanské dospělosti se považuji za slepého žebračka z evangelia, kterého Ježíš nepřehlédl. Byl pro něho připraven učinit cokoli. Ze slepého žebračka Kristus rázem učinil vidoucího boháče. On v uvědomění si důstojnosti člověka prohlédl a Ježíše Krista následoval. Kam jinam by šel? Za kým lepším by šel?

Drazí bratři a sestry, milí přátelé, v pátek 23. června 2023 v 17 hod. bych vás v litoměřické katedrále, v den mého zlatého kněžského jubilea, rád uviděl, abychom se potěšili, společně Bohu poděkovali a povzbudili se v následování Krista. Těším se na vás. Rád bych vám ještě něco ryze osobního sdělil, ale nechávám si to až na naše červnové eucharistické setkání kolem Pánova oltáře.

Váš + Jan